

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

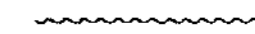

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

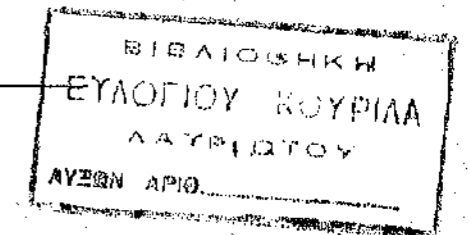

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Δι' ὑδροπορτοῦ ἀρχοῦται ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου ἑκάστου. Ἐπιπροσέτι ἀναλαμβάνεται ἡμερησίως ἡμερησίως ἀπὸ τοῦ ὀφ. Παρτίσιμου τοῦ 14.

26 Φεβρουαρίου 1889.

Τὸ κατωτέρω περὶ Ἀκαδημιῶν ἔργον ἐλήφθη ἐκ προσεχῶς ἐκδοθησομένου τεύχους τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑΙ

Οὗτοι ὀνομάσθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐκ τοῦ τόπου τῆς πλατωνικῆς διδασκαλίας σύλλογοι σοφῶν ἀνδρῶν, συνεργόμενων ὅπως διαλέγονται περὶ ἀντικειμένων σχετικῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας ἢ καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Ἐπιφανεστάτη μεταξὺ τούτων εἶνε ἡ ἐν Ἰταλίᾳ λεγομένη τῆς Κροσσας, ἰδρυθεῖσα ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1582 πρὸς σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης, τὸ ὅσιον συντελεσθὲν καὶ ἐκδοθὲν κατὰ πρῶτον ἐν ἔτει 1612, ἐχρησίσθη μάλιστα ὡς πρότυπον εἰς τὰ ἔπειτα ἀπανταχοῦ τοιαῦτα. Ἡ ἐργασία τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τῆς Κροσσας πρὸς κλονισμόν τῆς ἰταλικῆς γλώσσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐξακριβωθέντος κειμένου τῶν ἐνδόξων ποιητῶν καὶ λογογράφων δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τῶν Ἀλεξανδρινῶν γραμματικῶν. Πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἔξαι μάλιστα εἰσὶν ἐν Ἰταλίᾳ ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀρκαδίων, ἰδρυθεῖσα ἐν Ρώμῃ τῷ 1690 ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Γραβίνα, ἧς ἕκαστον μέλος ἐλάμβανεν ὄνομα ἀρκαδίας ποιμένος, ἡ Ἀκαδημία τῶν Λυγίων καὶ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πειράματος (dei Cimento), ἡ συστηθεῖσα ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1657 ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου τῶν Μεδίκων πρὸς προαγωγὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ προαγαγοῦσα τῷ ὄντι ταύτας δι' ἀξιωματικῶν πειραμάτων περὶ τῶν ιδιοτήτων τοῦ ἡχοῦ, τοῦ φωτός, τῆς πίεσεως τοῦ ὕδατος καὶ ἄλλων τοιούτων. Μέλη τῆς Ἀκαδημίας ταύτης ἦσαν ὁ Βαρέλλης, ὁ Βιβάνης, ὁ Μαγαλότης, καὶ ἄλλοι οὐχ ἥττον ἐξοχοὶ ἐπιστήμονες. Κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἰδρυθέντων μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ πλείστοι τοιοῦτοι φιλολογικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ σύλλογοι, ἐν οἷς πρωτεύουσι ἡ βασιλικὴ Ἀκαδημία ἢ Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου, ἡ πρὶν ἐδρευούσα ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ ἐκδιδουσα περισπούδαστον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Φιλοσοφικαὶ Πραγματεῖαι (Philosophical

Transactions)» ἡ βερολίνεος Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἰδρυθεῖσα τῷ 1700 καὶ ἀναδειχθεῖσα ἐπὶ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου διὰ τῆς δημοσιεύσεως πλείστον σπουδαιοτάτων διατριβῶν γεγραμμένων γαλλιστί, κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν ἐφ' ὅσον τὸν λήξαντα αἰῶνα παρὰ τοῖς λογίοις γερμανοῖς συνήθειαν τοῦ γράφειν λατινιστί ἢ γαλλιστί ἢ ἐν ἔτει 1710 συστηθεῖσα ἡ Ἀκαδημία τῆς Ὑψάλης, ἡ ἐν Πετρούπολει Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης τῆς Α' κατὰ πρόγραμμα συνταχθὲν ὑπὸ Πέτρου τοῦ μεγάλου. Ἄξια πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνησθῆναι εἶνε ἡ ἐν Στοκχόλμῃ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ βασιλικὴ Ἀκαδημία τῆς Μαδρίτης, ἡ ἐν Ταυρινῷ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἡ βασιλικὴ Ἐταιρία τοῦ Ἐδμβούργου, ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἀκαδημία τῆς Βοστώνης καὶ ἡ Ἀσιατικὴ Ἐταιρία, ἡ σκοπὸν ἔχουσα πρὸ πάντων τὴν μελέτην τῶν μνημείων τῆς Ἰνδικῆς ἀρχαιότητος ἀπὸ τινος δὲ χρόνου, ἐπληθύνθησαν καὶ αἱ ἐπαρχικαὶ ἀκαδημαίαι, ἀσχολούμεναι ἰδίως περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκάστης ἐπαρχίας. Πλὴν τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τῶν φιλολογικῶν ὀνομάζοντο πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Γαλλίᾳ Ἀκαδημαίαι τὰ γυμναστήρια, ὅπου οἱ εὐγενεῖς ἔφηβοι ἐδιδάσκοντο τὴν ξιφασίαν, τὴν ὄρχησιν, τὴν ἵππασίαν καὶ τὰς λοιπὰς τοῦ σώματος ἀσκήσεις· σήμερον δὲ καλεῖται Ἀκαδημία συμβούλιον ἐξ ἐπιφανῶν ἰατρῶν συνεχόμενον ὅπως διαφωτίζη τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν περὶ παντὸς ζητήματος δημοσίας ὑγείνης, καὶ ὄν περίπου τρόπον τὸ παρ' ἡμῖν ἰατροσυνέδριον.

Ἀκαδημία Γαλλικὴ. Αὕτη ἰδρύθη ἐν ἔτει 1635 ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Ριχελιέως, διακρίνεται δὲ τῶν λοιπῶν, διότι προορισμὸς αὐτῆς ὑπῆρξεν ἐξ ἀρχῆς νὰ περιλαμβάνη οὐχὶ εἰδικούς ἐπιστήμονας καὶ φιλολόγους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον πάντα τὸν ἀναδειχθέντα ὑπάρχον ἐν τῇ χρήσει τῆς γλώσσης ὡς ὄργανον ἐκφράσεως ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, πάντας δηλ. τοὺς μεγάλους ποιητάς, συγγραφεῖς, ἱεροκήρυκας, δημοσιογράφους, πολιτικούς ῥήτορας, μυθιστοριογράφους, δραματοποιούς καὶ ἄλλους τεχνίτας τοῦ λόγου ἐν

Γαλλία. Ως εκ τούτου αὐτῆς προορισμοῦ ἐπόμενον ἦτο νὰ κατασταθῇ δημοτικώτερα πάσης ἄλλης ἐν Εὐρώπῃ, ὡς ἡ μόνη περιλαμβανούσα τοὺς ἄνδρας, ὧν τὰ ἔργα πολὺ μάλλον ἢ τὰ τῶν ἀσχολουμένων περὶ ὠρισμένην τιὰ ἐπιστήμην, ἐλόκληρον τὸ ἔθνος ἐγνώριζεν, ἐθαύμαζε καὶ ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ. Ὁ διεξερχόμενος τὸν κατάλογον τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως μέχρι σήμερον μελῶν τῆς «Γαλλικῆς Ἀκαδημίας» ἀπὸ τοῦ Βουσουίτου καὶ τοῦ Ραλίνα μέχρι τοῦ Σατωβριάνδου, Λαμαρτίνου, Βίκτωρος Οὐγώ, Θιέρσου καὶ Ἰενάν πείθεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο ἴδρυμα ἤξεισθη νὰ συνζητηθῇ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ ὅσους ἡ «Γαλλικὴ Ἀκαδημία» ἐνδόξους ἄνδρας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάλλων ἀκαδημαϊκῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς τεσσαράκοντα, ὧν ἕκαστος κατέχει ἰσοβίως ὠρισμένην ἔδραν (sautouil), ἣτις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ μένει κενὴ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του. Ἐκ τούτου ἐκάστη τῶν τεσσαράκοντα τούτων ἔδρων ἔχει ἰδίαν ἱστορίαν, τὴν τῶν καθεστῆντων ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυν αἰῶνα διαστήμων ἀνδρῶν, ἢ α ἄθανάτων, ὅπως ἐπεκράτησε τὸ ἔθος νὰ ὀνομάζωνται οἱ γάλλοι ἀκαδημαϊκοί. Ὅπως ἡ «Ἀκαδημία τῆς Κρούσκας» αὐτῶ καὶ ἡ Γαλλικὴ ἀνέλαθε τὴν σύνταξιν, τὴν διηνεκὴ συμπλήρωσιν καὶ τὴν κατὰ καιροῦ ἐκδοσιν τοῦ λεξικοῦ τῆς γαλλικῆς γλώσσης. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐργασία, ἡ ὀλίγιστα ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀπασχολούσα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρὰ τῆ «Κρούσκας» ὡς τὸ κύριον αὐτῆς ἔργον, πολὺ δὲ τούτου συμφωνότερον πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ ἐλκυσὸν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῆ εἶναι οἱ λόγοι οἱ ἐκφωνούμενοι ὑπὸ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ὡς εισηγητῶν φιλολογικῶν ἀγωνισμάτων καὶ ἔτι μάλλον κατὰ πάσαν παραδοχὴν νέου τινὸς μέλους εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀθανάτων.»

Ἡ πεποιθῆσις ὅτι πᾶς ἐνδοξὸς συγγραφεὺς δικαιούται νὰ καταλάβῃ μιαν ἐκ τῶν τεσσαράκοντα τῆς Ἀκαδημίας ἔδρων εἶναι τοσοῦτον ἐρριζωμένη παρὰ τοῖς γάλλοις, ὥστε πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν ἀδικηθέντων προσετέθη εἰς τὰς ἀνωτέρω πραγματικὰς μίαν ἰδανικὴν τεσσαρακοστὴν πρώτην ἔδραν, ἣτις ὑποτίθεται καταληφθεῖσα διάδοχικῶς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν, ὅσοι ἔνεκα ποικίλων λόγων δὲν ἤξειώθησαν ζῶντες νὰ συμπεριληφθῶσιν μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς πασῶν τιμιωτάτης τεσσαρακοστῆς πρώτης ταύτης ἔδρας ἐτοποθετήθησαν δι' ὁμοφώνου καὶ ἀνεκκλήτου ἀποφάσεως τῆς κοινῆς γνώμης ὁ Πασκάλ, ὁ Καρτέσιος (Descartes), ὁ Μολιέρος, ὁ Λαροσφουκώ, ὁ Βάυλος, ὁ Βωβερνάγης, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Γιλ-Βλάς Λεσάζ, ὁ Ἀββὰς Πρεβώ, ὁ Πιρῶν, ὁ Ρουσσώ, ὁ Ἀνδ. Χενιέρος (Chenier)

ὁ Βωμαρσαί, ὁ Σαμφόρτιος, ὁ Ῥιθάρδλ, ὁ Π. Λουδοβίκος Κουριέρος, ὁ Βαλλζάκ, ὁ Λαμεναί καὶ τελευταῖος ὁ Βερανζέρος, ὁ μόνος ἀποποιηθεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἀκαδημαϊκοῦ, ἣτις κατ' ἐξίαιρσιν ἐπροσφέρετο εἰς αὐτὸν ἀπαλλαστόμενον ἀπὸ τῶν διατυπώσεων αἰτινες ἐπιβάλλονται παντὶ ὑποψηφίῳ.—Παρὰ τῆ ἀνωτέρω συνυπαρχούσιν τέσσαρες ἄλλαι ἀκαδημαῖαι, ἡ α τῶν Ἐπιγραφῶν, τῶν Ἐπιστημῶν (τῶν ἀκριβῶν), τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν «Καλῶν τεχνῶν», τὸ δὲ σύνολον τῶν πέντε ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον «Γαλλικὸν Ἰδρυμα» (Institut de France) τὸ ἀληθῶς μοναδικὸν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς συνενῶν ἐν μίᾳ δέσμῃ πάντας τοὺς οἰουσδήποτε ἀγῶνας τοῦ πνεύματος πρὸς ἐξέυρεσιν τῆς ἀληθείας, ἐπικράτησιν τοῦ ἀγαθοῦ ἢ ἀποτύπωσιν τοῦ καλλοῦ.

Οὐδὲν τῶ ὄντι ὑπάρχει ἄλλο ἴδρυμα ὅπου ὁ ποιητής, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἱστορικός, ὁ φιλόλογος, ὁ μαθηματικὸς, ὁ φυσιοδίφης, ὁ ἀστρονόμος, ὁ νομοδιδάσκαλος, ὁ ζωγράφος, ὁ γλύπτης, καὶ ὁ μουσικὸς δύνανται ν' ἀπαλαλώσιν ἀλλήλους συναδέλφους. Οἱ συντάκται τοῦ περὶ «Γαλλικοῦ ἰδρύματος» νόμου τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1795, ἐν οἷς διέπρεπεν ὁ Δωνού καὶ ὁ Καρνώ, ἐφαίνοντο ἐμφορούμενοι ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι πάντα τὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος συνέχονται πρὸς ἄλληλα ὡς κρικοὶ ἀλύσου ἀδικασάστου καὶ, πλην τούτου, ὅτι ἀφ' οὗ ἐκ τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης ὠφελείται ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ἐλόκληρον τὸ ἔθνος, εἰς τοῦτο ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις νὰ πράξῃ καὶ νὰ βραβεύῃ ταύτας. Εἰμ. Δ. Ροϊάνε

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Εἶνε ἰδουρῆν νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις πλεον καὶ νὰ αἰσθάνηται τὸν πόθον χωρὶς νὰ ἔχη καὶ τὴν δύναμιν νὰ ζωγωνήσῃ τὸ σθεσθὲν αἰσθημα.

Δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ ἐν οἰκῆποτε ἡλικία. Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ πηγάζει ἐκ τῆς καρδίας καὶ ἡ καρδία δὲν ἔχει ἡλικίαν.

Ἡ νεότης ἐν τῇ εὐτυχίᾳ εἶνε ἦττον ἀνεπόμενος τῆς ὠρίμου ἡλικίας. Ἐχρυσά εὐρὺ μέλλον πρὸ αὐτῆς δύναται ἀσφαλτέστερον νὰ προσμένῃ.

Δι' ἡγεμονίας ἐπλάσθησαν διὰ νὰ προσμείνωσι, ν' ἀκούωσι καὶ ν' ἀποδέχωνται.

Οὐχὶ τὰ διαστήματα, ἀλλὰ τὰ κωλύματα μηκύνουσι τὰς ἀπεστάσεις.

Τὸ μείδιμα ἐν τῇ γῆρατι εἶνε τόσον προσφιλέσ ὅσον ὁ ἥλιος ἐν χειμῶνι.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ Πυζανεινὸν ἑστέρημα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐν τούτοις, νεύσαντος τοῦ Πρικιποσίτου, οἱ νεήλυδες, ὑπὸ τῶν Ὀστικρίων προπεμπόμενοι, ἐχώρησαν πρὸς τὸν θρόνον, καὶ τότε, ἐν ᾧ συγχρότως ἠύλων τὰ ἔργα, βίβουροι αἰφνης ἐγείρονται οἱ χρυσοὶ λίοντες, τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἔρνεα πτερυγίζουσι, καὶ παράδοξος ἠχεὶ συναυλία βρυγημάτων καὶ κελκυσμάτων. Ὁ Ῥαγνάρος, δειγθεὶς ἀπολύτως ἐγέμυθος ἵνα μὴ μειώσῃ τὴν ἐπὶ τῶν συντρόφων ἐντύπωσιν, ἀνυπομῶνως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσδοκιῶν αὐτοῦ μείζον, καθ' ὅσον ὁ Χαλφδάνος, καταληφθεὶς ὑπὸ ἐλιγγίου ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ὠρουμένων θηρίων, ἀνέσπασε τὸν ἀκινάκην, καὶ ὤρεα πρὸς τὸν θρόνον, ὅτε ἀνεχαιτίσειν αὐτὸν ὁ στιβηρὸς τοῦ Χαρχλίδου βραχίλιον. Ἀσάφει μείδιμα ἐπλανήθη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῶν ὠρῶν χειλείων τοῦ Ῥωμανοῦ, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ Μεγιστάνες ἀπέμειναν ἀκίνητοι καὶ σοβαροὶ ὡς ἀγάλματα.

Ἀλλὰ τὸν ἀτυχῆ Χαλφδάνον ἀνέμενον ἔτερα δεινά. Νεύσαντος τοῦ Κατεπάνω, ὁ μὲν Χαρχλίδος, καθ' ὃ ἐκ γένους βασιλικοῦ, προσέκλινεν εὐσεβάστως, ἐν ᾧ ὁ Ῥαγνάρος καὶ οἱ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ ἀποτελοῦντες προσέπεσαν, κατὰ τὸ ἔθος, καὶ αὐθις ἀνηγέρθησαν. Ἦτο δ' ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χαλφδάνου ἐξωγραφῆθη ἀπερίγραπτος κατὰπληξίς· ἀλλὰ καὶ πῶς οὐ, μὰ τὰ κάρθραμα, καθ' ὅσον, ἐξαφανισθέντος παραδόξως τοῦ τε Ἀυτοκράτορος καὶ τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἀπέμεινε εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς μόνη, καὶ σοβαρὰ ὡς πάντοτε, ἡ Λύγουστα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἐπλάνησε τὰ βλέμματα, οὐδὲ ἔχνος διεκρίνετο τοῦ αἰφνης ἀναληφθέντος, καὶ οἱ Ἄρχοντες διετήρουν τὴν συνήθη ἀταραξίαν· ἐνθυμηθεὶς δὲ τότε τὰς θρυλουμένας ἀποθεώσεις τῶν Ῥωμαίων Καισάρων, καὶ στρέψας αὐτομάτως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφήν, ἀπέμεινε ἐνεός, καθ' ὅσον ἐκεῖ διεκρίνε τὸν τε θρόνον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ καθήμενον, ἐν τῷ μέσῳ στεφάνης ἐκ χρυσῶν ἀκτίων. Τὸ δὲ παραδοξότερον ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔφρεν ὅπως διάφορον τῆς προτέρας στολῆν.

Ἐπὶ τέλους, ἐν τούτοις, ἐνόησεν ὁ Χαλφδάνος ὅτι καὶ ταῦτα ἐγένοντο δι' ἐπιτηδείων μηχανημάτων, καθ' ὅσον τοῦ Λύγουστου εἰσέτι εἰς τὸ ὕψος ἐκείνο διατελοῦντος, ἀπηθύνεν ὁ Λογοθέτης τοῦ δρόμου ἐν ὀνόματι αὐτοῦ εἰς τὸν Χαρχλίδον τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, εἰς ἃς οὗτος εὐγενῶς ἀπήντησεν, ἀποχωρήσας εἰτα

καὶ αὐθις μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτόν, ἐνῶ βραδείως κατήρχετο ὁ θρόνος, καὶ πάντα τὰ γνωστὰ θηρία, ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν ἐγεγνῆντα, πρέπεμπον τοὺς ξένους διὰ τῶν ὄρυγῶν αὐτῶν καὶ ἀσμάτων.

Αἱ ἀναγνώστριαί τοῦ παρόντος ἱστορήματος ἴσως ἀκούσωσιν εὐχάριστας ὅτι, ὅσον ἐπιβάλλουσα καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ τελετή, τοῦ Χαρχλίδου τὰ βλέμματα ἐπανειλημμένως ἐστράφησαν πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς ἡμίλους τῶν Δεσποινῶν, τοὺς περιστοιχίζοντας τὴν Ἀνασσαῖν, τοσοῦτῳ μάλλον καθ' ὅσον ἐξ αὐτῶν αἰ πλείπται ἀπίστηραπτον ἐκ κάλλους καὶ νεότητος· ἀλλ' ἰδίως ἐφάνη τερπόμενος εἰς τὴν θέαν ἐπεράστου τινὸς νεάνιδος παρὰ τὴν Λύγουσταν ἱσταμένης. Ἦν αὕτη βεβαίως γένους περιμανοῦ, καὶ διότι προηγῆτο τῶν Ζωστῶν, καὶ διότι ἐτύγγανε περιβεβλημένη στολῆν μόνον κατὰ τὸ χρῶμα τῆς Ἀυτοκρατορικῆς παρακλάσσευσαν. Τὸ γλαυκὸν αὐτῆς σκίλον ἐποικιλίον κρῖνοι ἀργυροὶ, καὶ τὴν ἐπαφρόδιτον κεφαλὴν περιέβαλλε στέμμα ἐκ μαργαρίτων· ἀλλ' ἰδίως θελατικὴ ἦν ἡ ὄψη τῆς περιεκκλῶς κόρης παραστάσις· μελανοὶ βόστρυχοι ἐκυμάτιζον περὶ πρόσωπον ἀκραίφονους Ἑλληνικῆς κατατομῆς, καὶ τῶν ζωρῶν ὀφθαλμῶν τὰς φλόγας μόλις κατέστελλον μακρὰι μετὰξίνοι βλεφαρίδες, ἐνῶ τὸ σῶμα, ὡσεὶ σφαδάζον ὑπὸ τὰ πλοῦσια περιβλήματα διεφαίνετο εὐτορον καὶ ὕψιτενές ὡς τὸ τῆς ὁρασίβιου Ἀρτέμιδος.

Ὁ Χαρχλίδος, εἰθισμένος εἰς τὰς λευκάς τοῦ πόλου Νηρηίδας, διεΐδεν ἐν τῇ θελατικῇ ἐκείνῃ ὀπτασίᾳ τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν ἐξάλλων αὐτοῦ ὄντων, καθ' ἃ μετὰ τὰς ἀφηγήσεις τοῦ πατρὸς, ἔωρα τὰς φλογεράς τῆς Ἀνατολῆς παρθένους, μακρόθεν αὐτῶ προσνευσάσας, καὶ καλούσας εἰς σκιᾶδας διανθεῖς, τὰ παραδείσια κρησφιγετα ἀνεκλαλήτων ἐρώτων· δι' ὃ καὶ μόλις τῆς αἰθούσης ἐξεληθῶν, ἠρώτησε τὸν Ῥαγνάρον περὶ τῆς θεσπεσίας ἐκείνης καλλονῆς.

— Βλέπω, ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι τείνεις πρὸς τὰ ὕψιστα καὶ κάλλιστα. Ἡ ζωρὰ περιγραφῆ σου αἴρει πάσαν ἀμφιβολίαν ἀλλ' εἰς μάτην ὁ τόσος ἐνθουσιασμός. Ἡ Δέσποινα ἐκείνη καταυγάζει πράγματι τὸ διάστημα τῆς Ἀλλῆς στερέωμα, πλην γονυκλινεῖς μόνον αὐτὴν λατρεύομεν, ὡς οἱ μυρολάτραι τῶν χρυσῶν Φοίβων. Καλεῖται Μαρία, τῆς Ἀυτοκρατειρας ἀνεψία.

— Τῆς Ἀυτοκρατειρας, ἐφώνησεν ὁ Χαρχλίδος, ἄγαμος;

— Οὐχί, χήρα.

— Χήρα! Τί λέγεις; Μόλις φαίνεται διαθάλλουσα.

— Ἄγει τὸ 18^{ον} ἔτος. Πρὸ δύο ἐτῶν ἐνυμφεῖθη τὸν βασιλέα τῆς Ἀρμενίας, ἀλλ' αὐτοῦ πεσόντος, ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον, ἐν τιμὴ πρὸς

τούς Άραβας συμπλοκή, επέστρεψεν εις Βυζάντιον, και διαμείνει παρὰ τῆς Λυγούστης.

Ὁ Χαράλδης οὐδέν προσέθηκεν, ἀλλ' ἐφάνη δυσθυμίας· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ διελύετο μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπισημοδότητος ἢ ἐν τῇ Μαγναύρᾳ συναθροίσει, δι' ἣ καὶ αὐθις ἐραυίζομεθα γραμμὰς τινὰς τοῦ ἡμετέρου χρονογράφου, ὅπως οὕτως συμπληρώσωμεν τὴν ὅλην εἰκόνα.

Τῶν ξένων ἐξεληθόντων, ἀφηγεῖται οὗτος, ὁ Πραιπόσιτος λεγει μαγάλως — Κελεύσατε — καὶ ἐξέρχονται οἱ τε Μάγιστροι καὶ Πατρίκιοι καὶ Συγκλητικοί, ἐπευχόμενοι τὸ — « εἰς πολλοὺς χρόνους » —. Τότε πάλιν λέγει ὁ Πραιπόσιτος — Κελεύσατε — καὶ ἐξέρχονται οἱ τε Χρυσοτρικλινῆται καὶ οἱ τοῦ Κουβουκλείου ἐπευχόμενοι — εἰς χρόνους πολλοὺς —. Καὶ πάντων ἐξεληθόντων κατίσαιν οἱ Δεσπότες ἀπὸ τῶν θρόνων, καὶ τὰ τούτων ἐκβάλλοντες στέμματά τε καὶ χλαυιδία, περιβάλλονται, τὰ χρυσοπερικλειῖστα αὐτῶν σαγία· καὶ εἰσέρχονται μυστικῶς ἐν τῷ Θεοφυλάκτου Παλατίῳ δι' ἧς καὶ ἀνήλθον ἑδου, δριγερνήμενοι ὑπὸ τοῦ Κουβουκλείου (προπεμπόμενοι ὑπὸ τῆς Θεραπειᾶς), ὅπερ ἴσταται ἐν τῷ Χρυσοτρικλινῳ, καὶ διορχομένου τοῦ βασιλέως πρὸς τὰ ἴδια δώματα, ἐπευχεται καὶ αὐθις τὸ — « εἰς πολλοὺς χρόνους ».

ΙΑ.

Ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνθα ἐπέστρεψαν οἱ τρεῖς φίλοι μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς, ἀνέμενον αὐτοὺς εὐφρόσυνος ἀγγελία. Δύο χρυσόβουλλα, ἐπιδοθέντα τῷ Ραγνάρῳ, ἐνέφαινον, τὸ μὲν τὸν διορισμὸν τοῦ Χαράλδου ὡς Κόμητος τῶν Βασιλέων, καὶ τοῦ Χαλφδάνου ὡς Δεκάρχου ἐν τῷ αὐτῷ σώματι, τὸ δὲ ὅτι οἱ δύο ξένοι μετὰ τοῦ Σπαθαρίου ἐκαλοῦντο εἰς τὸ δωδεκάημερον, ἦτοι τὰ δώδεκα κλητήρια (συμπόσια, ἐκ τοῦ: kalw) τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπιειμένης.

Καὶ τὴν μὲν ἀκλόουθον προῖαν μετέβησαν ὁ Χαράλδης καὶ ὁ Χαλφδάνος εἰς τὸν τρικλινον τῶν Βασιλέων, καὶ περιβλήθοντες τὴν λαμπρὰν τοῦ σώματος ἐκείνου στολήν, ἀνέλαθον προσωρινῶς τὴν ἀνήκουσαν αὐτοῖς ὑπηρεσίαν, μέχρι τῆς ἐπιστήμου προχειρίσεως, ἣτις ἐτελείτο πομπῶδες καθ' ὀρισμένης τινὰς ἑορτᾶς. Ἐγένετο δ' αὐτοῖς δεξιῶσις συμπαθεστάτη ὑπὸ τῶν λοιπῶν συναδέλφων, οἵτινες, συμπατριῶται πάντες καθ' ὁ Νορμαννοὶ ἐκ διαφόρων βορείων χωρῶν, ἔχαιρον ἐπὶ τῇ μεταξύ αὐτῶν παρουσίᾳ βασιλικῆς τῆς Νορβηγίας γόνου, καὶ μάλιστα υἱοῦ τοῦ πολυκράτου Σιγούρδου, οὐ γνωστοὶ ἐτύγγαλλον οἱ ἄλλοι εἰς τὰς Νορμαννικὰς ἀποικίας.

Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγεννῶν, ἀφού παρέστησαν εἰς τὴν λαμπρὰν ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ δοξολογίαν, κατηνυθύνθησαν οἱ δύο ἐταί-

ροι μετὰ τοῦ Ραγνάρου πρὸς τὸ Ἐξάηρον τῶν ἱθ' Ἀκουθίτων (περίπτερον τῶν δεκαεννέα τραπέζων), Οκτώμοισιν Μέγαρον πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἱεροδρόμου ὑψομένου, ὅπου παρετίθεντο τὰ ἐπισημα κλητήρια κατὰ τε, τὸ ἐν λόγῳ δωδεκάημερον, ὡς καὶ κατὰ δέκα ἡμέρας μετὰ τὸ Πάσχα, καὶ ἄλλας ἐξ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα συμπόσια, ἀτινα ἐκαλοῦντο Ἐκθέσεις τῶν ἱθ' Ἀκουθίτων, συγκατελέγοντο μεταξὺ τῶν περιφανέστερων πανηγύρεων τῆς ἡμετέρας Αὐλῆς, ἣτις, ἐν τούτοις, καὶ πολλὰς ἐτέρας παρετίθεντο ἐστιάζσεις ἐν ἄλλοις Ἀνακτόροις, κατὰ τὰς λοιπὰς προεξαρχούσας ἐκκλησιαστικὰς ἑορτάς. Λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῶν πανδαισιῶν τούτων, ἃς ἀποκαλεῖ ἐξαισίας καὶ πολυσιχιδεῖς, διέσωσεν ἡμῖν ἢ « Βασιλείου τάξις », ἀλλὰ περιοριζόμεθα κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ κυριώτερα.

Καὶ κατὰ μὲν τὴν λαμπρὰν καὶ περιδοξὴν ἡμέραν τῶν γεννεθλιῶν τοῦ Σωτήρος ἐκαλοῦντο ἐν τῇ βασιλικῇ τραπέζῃ τοῦ κράματος τῆς μεγάλῃς ἐκκλησίας, εἰς συνεστίασιν μετὰ τῶν φιλοχρίστων Ἀνακτῶν, δώδεκα Μεγιστᾶνες ἐκ τῆς βασιλικῆς Συγκλήτου ἦτοι Μάγιστροι, Πραιπόσιτοι, Ἀνθύπατοι, Πατρίκιοι, Στρατηγοί, καὶ Ὀφφικιάλιοι. Οἱ Βασιλεῖς μετέβαινον, ὡς εἰκόσ, νήσταις εἰς τὸν ναόν, ἐνθα μετελάμβανον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, παρετίθετο ἐπὶ τραπέζης, εὐρισκομένης ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰς τὸ ἰδιαιτέραν διαμέρισμα εἴτε τοῦ Βασιλέως εἴτε τοῦ Πατριάρχου, ἐλαφρὸν ἕριστον ἐξ ὀπωρῶν, οἴνου καὶ ἄρτου συγκείμενον, ὅπερ ἐκαλεῖτο κρήμα. Περὶ τούτου πρὸκειται ὡδε, ὑπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος ὑπεδεικνύοντο οἱ διὰ τῆς συνεστιάσεως ταύτης ἐξόχως τιμώμενοι. Σημειωτέον πρὸς τούτοις, ὅτι οἱ δαιτυμόνες τοῦ Βασιλέως ἦσαν σχεδὸν πάντοτε δώδεκα, κατ' ἀπομίμησιν τοῦ μυστικοῦ δείπνου, καθ' ὅσον γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ὁ ἐπίσημος βίος τῆς ἡμετέρας Αὐλῆς συνεδέετο στενότατα πρὸς τὰ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀπετέλει, οὕτως εἰπεῖν, διαρκῆ ἱεροτελεστίαν. Εἰσῆγοντο δὲ οἱ κλητοὶ οὗτοι ἄνευ χλαυιδῶν καὶ ἡμφιεσμένοι μόνον τὰ καμίσια, πλὴν τῶν Στρατηγῶν, οἵτινες διετήρουν τὰ σκαρამάγγια καὶ ἠκολουθοῦντο ὑπὸ τοῦ Δρουγγαρίου τῆς βίγλης. (Ἡ πρώτη λέξις ἐκ τοῦ: drungus, χιλιαρχία, καὶ ἡ δευτέρα ἐκ τοῦ: vigilia, ἐπομένως ὁ χιλιαρχος ὁ ἐμπειπιστευμένος τὴν ἀνωτάτην ἐπιτήρησιν τοῦ στρατοπέδου ἐν καιρῷ ἐκστρατείας, ἐκτελῶν οὐχ' ἦττον ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ πολλὰς ἐτέρας λειτουργίας).

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγίνοντο τὴν προῖαν, κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν παρετίθετο ἐν τῷ Ἐξάηρῳ τῶν ἱθ' Ἀκουθίτων ἢ ἐπίσημος πανδαισία. Ἐν τῷ μεγάλῳ τρικλινῳ τοῦ Ἐξάηρου τούτου εὐρι-

σκοντο δεκαεννέα τράπεζαι· ἢ τιμιωτάτη πικρῶν, ἢ καὶ χρυσῇ ἢ ἀποκοπῇ λεγομένη, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης· ἐπὶ ἐξέδρας, εἰς τὴν ἔφερον τρεῖς θαυμάδες, αἱ δὲ λοιπαὶ δεκακοτὰ ἀφροτέρωθεν τῆς αἰθούσης ἀνὰ ἐννεα· καὶ εἰς μὲν τὴν χρυσῇ ἐκαλοῦντο δύο Μάγιστροι, Ἀνθύπατοι Πατρίκιοι τυγχάνοντες, ἐξ Στρατηγῶν, δύο φίλοι Βούλγαροι, ἦτοι Πρεσβυταὶ τοῦ ἔθνους ἐκείνου, καὶ δύο Ὀφφικιάλιοι, ἦτοι ἐν συνόλῳ δώδεκα, ὅπως συνανακαλιθεῖσι τῷ Βασιλεῖ κατὰ τὸν ἔκρον τῆς ἀποσταλτικῆς δωδεκάδος.

Ἐπροκίσειοντο δὲ οὗτοι (ἦτοι προεπέμποντο, ἐκ τοῦ: processio) στοιχηθὸν κατὰ τὴν τάξιν ἐκαστοῦ, ἐνδεδυμένοι τὰς αὐτῶν χλαυιδᾶς, καὶ ὑποδεδμένοι καμπίγια (πέδιλα), εἰσῆγοντο δὲ εἰς τὸν τρίκλινον ἁμέσως μετὰ τὴν ἀοίξιν τῶν βασιλικῶν ὀπωρῶν, (ἦτοι τῶν ὑπηρετούντων κατὰ τὴν πανδαισίαν) καὶ τῶν Βουκαλιῶν (ψαλτῶν, ἐκ τοῦ: vocalis). Βίαι ὁ Καστηρίος τῆς βασιλικῆς τραπέζης (ἦτοι ὁ ἔφορος, ἐκ τοῦ: esium, τῆς λειτουργίας ταύτης ἐξούσης κατ' ἀρχὰς στρατιωτικῶν χαρκατῆρα), λαβῶν τὸ σχῆμα, ἦτοι τὴν διὰ νεύματος διαταγὴν πρὸς τὸν παρεστῶτος περιφανοῦς Προκίσιτου, συνανήροστο μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζου ἐξέδρας, καὶ παρετάταν αὐτοὺς κύκλῳ τῆς τιμᾶς τραπέζης μέλεις ἀφίξως τοῦ Ἀνακτος.

Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ δεκακοτὰ Ἀκουθίτα ἐκαλοῦντο κατὰ τὴν λαμπρὰν καὶ περιδοξὴν ταύτην ἡμέραν πᾶσα ἢ ὑπὸ καμπίγιον Σάγκλητος (ἐπιτιλοφορεῖτο οὕτω, διότι οἱ Συγκλητικοὶ εἰσῆγοντο εἰς τ' Ἀνακτορα φέροντες τὰ καμπίγια), ἦτοι οἱ Ἀσηρηῆται, οἱ Χαρτουλάριοι τῶν μεγάλων Σεκρέτων, καὶ οἱ βασιλικοὶ Νοτάριοι, ἀπὸ τῶν Σπαθαροκαυδιδάτων μέχρι τῶν Ἱπάτων, Δισυπάτων, Κομήτων τῶν Σχολῶν, Σιληντιαρίων, Προτικτόρων, Εὐτυχοφόρων, καὶ Σηητροφόρων, ἐν ὧν 168, πρὸς δὲ 24 Ἀγαρηνοὶ, 12 φίλοι Βούλγαροι, καὶ 12 πένητες. Ἐπροκίσειοντο δὲ καὶ οὗτοι κατὰ τὰς οἰκείας τάξεις, τῶν Ἀγαρηνῶν κατακλινομένων ἀπέναντι τῶν Βασιλέων περὶ τὴν ἐκτὴν καὶ ἑβδόμην τράπεζαν, τῶν Βουλγάρων περὶ τὴν ἐνάτην, καὶ τῶν πενήτων περὶ τὴν αὐτὴν, ἀλλ' εὐνώμως, ἐνθα παρίσταται ὁ Δρουγγάριος. Εἰσῆγοντο δὲ πάντες οὗτοι ὑπὸ τῶν Ἀρικλιῶν (δαιτρῶν) μετὰ τοὺς πρωτοκλήτους τῆς χρυσῆς τραπέζης, οἵτινες καὶ φίλοι τοῦ Βασιλέως ἐκαλοῦντο, ἔφερον δὲ οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ, πλὴν τῶν ἀλλαξιμάτων (στολῶν) τὰς χλαυιδᾶς καὶ τὰ καμπίγια, οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ἀζώλους (εἰς ἐνδειξιν μελιζονος σεβασμοῦ) λευκοὺς χιτῶνας καὶ πέδιλα. Εἰς ἕκρον συγκινητικῆ ἐστὶν ἢ εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην εὐαχίαν παρὰ τᾶς δώδεκα πενήτων τῆς πόλεως, ὑπεθυμιζόντων τὰς ἀγάπας τῶν πρώτων χριστιανῶν οὗτοι ἐλάμβανον τὰ λεγόμενα σφραγίδια (με-

τάλλια), ἀτινα ἐπεδείκνυν, ὅπως ἐπιτραπῆ αὐτοῖς ἢ εἰς τὸ Ἐξάηρον εἴσοδος.

Ἀφίχθοντος δὲ τοῦ Ἀνακτος μετὰ τῆς θεραπειᾶς αὐτοῦ, οἱ Βουκαλίοι ἐψάλλον τὸν χαριετισμόν, μεθ' ὃ πάντες κατακλίνοντο κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅπερ ἦν ἐξαιρετικὸν διὰ τοὺς Βυζαντινοὺς, οἵτινες συνήθως παρεκλήθητο εἰς τὴν τράπεζαν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ Ἐξάηρον ἦν διὰ τοιαῦτα γεύματα καθωρισμένον, καὶ διὰ κλινητῶν ἀντὶ ἑδρῶν διασκευασμένον, ἐξ οὗ ἡ λέξις ἀκούθιτων ἐκ τοῦ: ἀκουμβῶν. Μετὰ δὲ τὴν κατὰκλισιν ἐψάλλετο μουσικὸν μέλος, κατακλῆγον εἰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν Ἀνακτων, ὅτι πάντες αὐθις ἐξανίσταντο, εὐφημοῦντες τοὺς Δεσπότες, καὶ ἀπεξεδύοντο τὰς αὐτῶν χλαυιδᾶς. Ἐπίσης δ' ἀνηγείροντο πάντες καὶ ἀνευφήμων ἰσάκις ἀπῆχει τὸ μουσικόν (ἐπικλιμνίζεν ἢ μουσική), ἢ ἐξετελείτο θυμελικὴν πρὸς ἐρψην (καμικὴ τις παραπτῆσις), ἢ ἐπέμπετο εἰς τοὺς δαιτυμόνας διὰ τοῦ τερπειῶ Καστηρίου βρῦσιμῖν τι ἐκ τῆς χρυσῆς τραπέζης.

Συνέκειτο δὲ ἡ εὐαχία ἐκ τριῶν φορῶν, ὡν ἡ πρώτη ἀγνωστον πᾶς ἐκαλεῖτο, καὶ συνέκειτο ἐξ ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων, ἢ δευτέρᾳ, καλουμένην ἁπτόμυρον (ἐκ τοῦ: inissus), συνέκειτο ἐκ τῶν ὀπτῶν κρεάτων, καὶ ἡ τρίτη, καλουμένην σουλαῖν (dulcis), ἐκ τραγημάτων, πλακούντων καὶ ὀπωρῶν. Τὰ ἐδέσματα ἐφέροντο ἐπὶ παμμεγίστων καὶ πλουσιωτάτων δοχείων, καὶ ἀπετίθεντο ἐπὶ τῆς χρυσῆς τραπέζης, ἐξ αὐτῶν δ' ἐπεμπε τότε ὁ Ἀναξ διὰ τοῦ Καστηρίου εἰς ὅσους ἰδιαιτέρως ἐτίμα ἐκλεκτὰ τινὰ τεμάχια, καὶ τὰ λοιπὰ διένειμον εἴτα οἱ Ἀρτοκλινοὶ εἰς τοὺς ἄλλους δαιτυμόνας. Τὸ ἔθος τοῦτο προεκάλεσε τὸ ὄνθος τοῦ Λουιτπράνδου, ὅστις ἀφηγεῖται ὅτι αἱ ὀπῶντες προσήχθησαν ἐντός τριῶν χρυσῶν δοχείων τοσοῦτον βαρέων, ὅστε μετεφέροντο δι' ἀμμάτιου, κακαλυμμένου διὰ πορφύρας· ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ὑπῆρχον τροχαλῆαι μετ' ἐπιχρῶσιν σχοινηῶν, καὶ οἱ χρυσοὶ τούτων κρῖκοι προσηρτῶντο εἰς τὰς λαβὰς τῶν δοχείων, ἀτινα διὰ μηχανήματος ἀνεσύροντο, καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἀνθρώπων ὠθαύμενα, ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς τραπέζης. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἐνῶ κατὰ τὰς συνήθεις εὐαχίας τὰ πλείεστα τῶν σκυῶν ἦσαν ἀργυρᾶ, κατὰ τὸ δωδεκάημερον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ δεκάημερον τοῦ Πάσχα, καὶ τὸ ἐξάημερον τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν πάντα ἐξ ἀφθίτου χρυσοῦ.

Συντελεσθείσης δὲ τῆς πανδαισίας, πρῶτοι ἐξέρχοντο οἱ Βουκαλίοι, φωμαῖλλοντες (λατινιστὶ ἐπευχόμενοι), μεθ' ὃ τοῦ κλειτοῦ Καστηρίου προσνεύοντος, ἀνίσταντο πάντες οἱ κληθήμενοι, χλαυιδοφόροι, καὶ ὑπὸ τῶν τρικλινῶν ἰδηγοῦμενοι, διήρχοντο πρὸ τοῦ Ἀνακτος, ἐν ἐπευφήμῳ, καὶ ἀπῆρχοντο διὰ τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ θυρῶν. Ἐτελευταῖοι δὲ πάντων ἀπεχώρουν

οί τῆς ἀποκοπῆς τραπέζης, ἡγουμένου τοῦ Καστροῦ. Τὰ ἐν λόγῳ νόστιμα λατινικὰ τροπάκια διέσωσεν ἡμῖν ἡ «Βασιλείου τῶν ἐν Βω Α'. Κεφ. ος'» μετὰ μεταρρῆσεις ὡς ἐξῆς. — «Κονσέρβετ Δέους ἡμπεριουμ βόστρουμ,» ἦτοι ἀφυλάξοι ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν ὑμῶν. — «Μούλους ἄννουε φικίδια θ' Δέους,» ἦτοι ἀνικοποιῶν σε ποιήση πάντοτε, κτλ. Εἰσὶ δὲ πολυτιμότετα, καθ' ὃ ἀποδεικνύοντα, ὡς ἐκ τῆς ὀρθογραφίας τῶν λατινικῶν λέξεων, ὅτι τότε κἄν ἴσχυεν ἀπαρχλακτικός ἢ σημερινή τῆς Ἑλληνικῆς προφορά.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους τέσσαρας ἡμέρας διεξήγοντο τὰ τῆς τελετῆς ἀπαρχλακτικῶς ὡς κατὰ τὴν πρώτην, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἐκαλοῦντο ἕτεροι τάξεις Ἀρχόντων, ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου κατονομαζόμενοι, οὐδέποτε δ' ἀπέλειπον οἱ δώδεκα πένητες.

Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἡμέραν προσήρχοντο ὁ Πατριάρχης μετὰ δώδεκα Ἠγουμένων, ἐκαλοῦντο δὲ πλὴν πολλῶν ἑτέρων Μεγιστάνων, καὶ 216 Ἀβάδες (μοναχοί) ἐκ διαφόρων μονῶν, λαμβάνοντες πρὸς τοῦτο σφραγίδια. Ὁ Πατριάρχης εἰσήρχετο μετὰ τοῦ Βασιλέως ἅμα τοῦ σίχου, ἦτοι κατὰ τὴν ἐπιδόριον εὐχὴν, καὶ ἐκαθέζετο ἐπὶ δίφρου, ἐξαιρετικῶς δηλονότι μὴ κατακλιόμενος, ἐνῷ οἱ λοιποὶ Ἠγουμένοι καὶ μοναχοὶ λέγονται ἐπακουμβοῦντες περὶ τὰς λοιπὰς τραπέζας κατὰ τὴν οἰκίαν τᾶς ἐκαστος. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐπὶ τοῦ ὀπομίνσου οἱ ἀνακείμενοι πατέρες ἐψάλλον ἐν χορῶ, καὶ τὸν ῥυθμὸν ἐκράτουν διὰ χειρονομίας οἱ δύο μεγάλοι τῆς ἐκκλησίας Δομῆστικοί, οἵτινες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰσαγόμενοι, ἔσαντο ἐνθεν κἀκείθεν τοῦ περιβλήπτου τρικλίνου. Ἡσθιον δὲ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἑορτὴν οἱ πένητες, ἴσως πλείονες τὸν ἀριθμὸν, μόνον ἐν τῷ χρυσοῦστορίῳ (ἑτέρῃ αἰθούσῃ, πιθανῶς διὰ χρυσοῦν ἀνδράκτων, ἢ δι' εἰκόνων κεκοσμημένη), λαμβάνοντες τὴν συνήθη εὐλογίαν.

Ἐὰν δὲ τυχὸν ἡ τοῦ Χριστοῦ γέννησις συνέπιπτε κατὰ Τετάρτην ἢ Πέμπτην, ἐτελεῖτο τὴν Κυριακὴν, πρὸ τῆς ἐστίασεως τοῦ Πατριάρχου, τὸ λεγόμενον *καλύπτρον* κλητώριον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Βασιλέως ἐκαλοῦντο δύο Ἀνθύπατοι Πατρικοί, οὗτω Στρατηγοί, δύο Βούλγαροι, καὶ οἱ Δῆμαρχοι τῶν Βενέτων καὶ Πρασίλων, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς τραπέζας ἐθρικοί, ἦτοι Φαργάνοι, Χαζάροι, Ἀγαρηνοί, Φράγχοι, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν λαμβανόντων τῆς προμηθείας τῶν βογῶν, ἦτοι ὑπηρετοῦντες εἰς τοὺς ξενικούς λεγεῶνας, φέροντες πάντες τὸ ἔθνικόν αὐτῶν ἔνδυμα, τὸ καθάδιον· ἐκαλεῖτο δὲ πολύτριχον τὸ κλητώριον τοῦτο, καθ' ὅσον οἱ ἐν λόγῳ ξένοι ἦσαν συνήθως κερηκομῶντες. Ἐν τῷ ταύτῃ περιπτώσει τοῦ Πατριάρχου ἢ ἐστίας ἐτελεῖτο τὴν ἐπομένην Τετάρτην.

Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα οὐδὲν εἶχε τὸ ἕκτακτον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρθεὴν ἐτελεῖτο τὸ λεγόμενον *βοτῶν παιζοδρομιον*, ἢ, μᾶλλον, βοτῶν πεζοδρομιον (ἐκ τοῦ: *voitum, καθ'* ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀνεπίμποντο πανδῆμως εὐχαὶ ἐπὶ τῇ εὐημερίᾳ τῶν Ἀνάκτων). Ἀπὸ τῆς πρώιας ἠθροίζοντο πρὸς τοῦτο οἵτε δῆμοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει εἰς τὸν Ἰππόδρομον, ἐνθα προσήρχετο μετὰ λαμπρᾶς θεραπειῶς καὶ ὀλυτοκράτωρ, ἐτελοῦντο δὲ τότε, ἀντὶ τῶν συνήθων ἀρματοδρομιῶν ἢ ἵπποδρομιῶν, πεζοδρομίαι. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον διακρίνον τὴν τελετὴν ταύτην ἦν ἡ κομικὴ αὐτῆς χαρακτῆρ. ὑπενημιζῶν τοὺς ἀρχαίους ἀσατύρους καὶ ἀγεφυρισμούς, καθ' ὅσον ἐπατέροτο ἢ διὰ ποικίλων σωμαμάτων διακωμῶδῆσις τῶν Ἀρχόντων ὑπὸ τοῦ δήμου. ἀπέβαινε δὲ οὕτω ἡ ὅλη τελετὴ κέρτομος καὶ τωθαστικὴ παιδιὰ, καθ' ὅσον ὑπῆρχον, φρίνεται καὶ *μικτηρισταί*, τὰ ἐξ ἀμάρτης κατὰ τῶν περισταμένων ἐκσφενδονίζοντες. Περιγραφὴν τῆς παραδόξου ταύτης τελετῆς, ἥτις φαίνεται λείψανον τῆς ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις θεάτρῳ ἐκλύσεως, διέσωσιν ἡμῖν ἡ «Βασιλείου τῶν ἐν Βω Α'. Κεφ. ος'», ἥτις ἄλλως τε μετὰ τῆς συνήθους λεπτομερείας περιγράφει καὶ τὰ λοιπὰ ἐπίσημα ἵπποδρομικὰ, τὸ *χρυσὸν*, τὸ *δουλιόν*, τὸ *λεχαικόν*, τὸ *μακεδονικόν*, κτλ. Μετὰ τὸ πέραν δὲ τῆς ἑορτῆς ταύτης ὁ Ἀναξ, διερχόμενος διὰ τοῦ μυστικοῦ Κοχλίου, καὶ τοῦ Ὁκταγώνου εἰσήρχετο εἰς τὸ Ἐξάερον, ὅπου ἐτελεῖτο τὸ μέγα κλητώριον.

Τῆς ἐνάτης ἡμέρας ἡ ἐστίασις ἐκαλεῖτο *τροχηρικὴ*, πιθανῶς διότι, πλὴν τῶν ἄλλων Μεγιστάνων, προσήρχοντο καὶ πάντες οἱ τῆς προτεραιῆς ὁρμῆς, ἐξ ὧν οἱ μὲν νικηταὶ προσηνέκλιον ἐπὶ τῆς κρείττονος θέσεως, οἱ δὲ ἠττηθέντες μετὰ τῶν πενήτων. Πρὸ τῆς ἐν λόγῳ εὐωχίας, ἥτις ἐτελεῖτο οὐχὶ πλέον κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρα, δι' ὃ καὶ δεῖπνον ἐκαλεῖτο, διεξήγετο *φαγαυρία μετὰ φαλλίων* (ἐκ τοῦ: *facula*), ἦτοι παρέλασις μετὰ λαμπάδων. Τὸ ἐξαιρετικῶς ἄμους αὐτὴν διακρίνον ἦν τὸ λεγόμενον *Γοθικόν*, κομικὴ παράστασις διεξαγομένη ὡς ἐξῆς. Οἱ μέλλοντες παίξαι ἔσαντο εἰς τὰς δύο εἰσόδους τοῦ τρικλίνου, ἦτοι ἀριστερῶς μὲν ἐφορῶντος τοῦ Δρουγγαρίου τοῦ πλωῖρου, ὁ Μαῖιστωρ τῶν Βενέτων μετ' ὀλίγων δημοτῶν, καὶ τῶν *πανδουριτῶν* μετὰ τῶν *πανδοσῶν* (μουσικῶν ὀργάνων)· ὀπισθεν δὲ αὐτοῦ οἱ δύο Γόθοι, φοροῦντες *γούνας ἐξ ἀντιστροφῆς* (μηλωτὰς ἀνεστραμμένως) τὸ ἔθος εἰσέτι διατηρεῖται παρὰ τοῖς Σλαβικοῖς λαοῖς, καὶ *πρόσωπα διαφθραν εἰδῶν* (ἦτοι προσωπίδας, ἢ μορμολύκεια), βασιτάζοντες δὲ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ *σκουτάρια* (ἀσπίδας), ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ βεργία. Ὁμοίως δὲ καὶ δεξιῶς, ἐφορῶντος τοῦ Δρουγγαρίου τῆς βίγλης, ἔστατο ὁ Μαῖιστωρ τῶν Πρασίλων μετὰ τῶν δημοτῶν, τῶν πανδουριτῶν καὶ δύο Γόθων. Ἐν τούτοις ὁ Ἀναξ, ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ σφαιροδρομίου, παρείχε τῇ τῆς τραπέζης τὴν δέουσαν διαταγὴν, ὅστις μετεδίβαζεν αὐτὴν τῷ Ἀρχοντὶ τῆς θυμῆλης καὶ οὗτος τότε σπεύδων εἰσήγαγε τοὺς παίκτας. Οἱ δὲ τρέχοντες, καὶ τὰ σκουτάρια διὰ τῶν βεργίων τυπτοντες, ἐνῷ ἐκράζον—τούλ, τούλ!—ἀνῆρχοντο παρὰ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν, ἐνθα μιγνύμενοι ἀμφοτέροι (ἦτοι οἱ τῶν δύο χρωμάτων), ἐποῦντο *κυκλωτερῆ παραταγῆν*, οἱ μὲν ἔσω τοῦ κύκλου ἀποκλειόμενοι, οἱ δ' ἔξωθεν περικυκλοῦντες. Καὶ τοῦτο τρεῖς ποιοῦντες, διεχωρίζοντο, καὶ ἔσαντο εἰς τοὺς οἰκείους τόπους, ὅπου ἔδρανον ἄμφω τὰ *Γοθικά*, τῶν *πανδοσῶν* τὸ *οἰκείον μέλος ἀποπληροῦντων* (ἦτοι ἦδον ἑαυτοῦ, πρὸς τὸν ἦχον τῶν βαρβαρικῶν ὀργάνων, χαιρετισμούς, ἔχοντας ἐγκατεσπαρμένους πολλὰς Γοθικὰς λέξεις, ἄς ἐπιμελῶς ἀναγράφει ὁ Πορφυρογεννήτος). Μετὰ δὲ τοῦτο ἔλθον οἱ Μαῖιστορες μετὰ τῶν δημοτῶν τὸ *ἀλφαθητάριον* (ἦτοι ἦδον τροπάκια ἐκ τετραστίχων συγκείμενα, ὧν ἕκαστος στίχος ἤρχετο διὰ τοῦ ἀντιστοίχου εἰς τὴν σειρὰν αὐτοῦ γραμματός τοῦ ἀλφαθήτου), ἐπανελαμβάνοντο δὲ τὸ ταυτοῦτον, ἦτοι ὁ χορὸς καὶ τὸ τροπάριον, ἐξῆς μὲν ἐξαντλήσεως τῶν γραμμάτων, μεθ' ὃ, ἀδοξόμενος τοῦ πολυχρονίου, οἱ Γόθοι, τυπτοντες τὰ σκουτάρια καὶ φωνοῦντες—τούλ, τούλ!—ἐξήρχοντο, οἱ μὲν τῶν Βενέτων ἀριστερῶς, οἱ δὲ τῶν Πρασίλων δεξιῶς.

Φανερόν, ὅτι ταῦτά εἰσιν ἀνάμνησις τῶν ἀσπλάγχων σκηνῶν, αἵτινες ἠτίμαζοντὰ Ῥωμαϊκὰ συμπόσια, παρεισαγομένω τῶν μοναχῶν. Ἐν Ῥωμαϊκῇ διατηρεῖται παρὰ τῷ λαῷ τοιαύτη τις μνηστικὴ καὶ χορευτικὴ παράστασις, λεγομένη τῶν *καλαουσάρων* (*calausarii*, ἀγνωστος ἢ προέλευσις τῆς λέξεως), ἥτις θυλλεῖται ὡς ἀντανάκλασις παραδόξως διατηρηθεῖσα τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἀρπαγῆς τῶν Σαβίνων. Ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἀρχόντος τῆς θυμῆλης, ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ ἀναφέρεται· οὗτος ἦν πιθανῶς ὁ διευθύνων τὰς ἐν λόγῳ παραστάσεις καὶ μουσικὰς συμφωνίας. Ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου δὲ τοῦτου μανθάνομεν προσέτι, ὅτι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις ἐξαιρετικῶς ἐπετρέπετο ἡ ὀργανικὴ μουσικὴ, ἥτις οὐδέποτε εἰσήθη εἰς τὰς ἡμετέρας ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ παραδόξῳ μοναχικῇ προλήψει, ὅτι ἦν αὕτη θεὸς καὶ σατανικὴ. Τὸ δὲ σφαιροδρομιον ἦν ἵππευτικὴ τις καὶ οὐχὶ ἀκίνδυνος παιδιὰ. Ὁ ἵππεύς, κρατῶν κοντόν, ἐπάτασσε δι' αὐτοῦ ξυλίνην σφαιρῶν, ἣν κατὰ γῆς κυλιόμενῃ, ἠκολούθει κατὰζων, καὶ αὐτὸς ἐπάτασσε, μέχρις οὐ ὑπερβαίνειεν οὕτω ὠρισμένον τι τέμμα. Τὸ παίγιον τοῦτο, ἐκ Περσίας εἰσαχθέν, ἐκα-

λεῖτο διὰ τῆς Περσικῆς λέξεως *ταυκάν*, δι' ὃ καὶ τὸ μέρος ἐνθα διεξήγετο ἐλέγετο *ταυκαριστήριον*. Ἐνωτόν, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς εἴθισται καὶ σήμερον ἐτι παρεμφερές γυμνασμα, ὅπερ καλοῦσι *pollo*, καὶ εἰσάγαγον ἐπίσης ἐξ Ἰνδιῶν.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐκαλοῦντο εἰς τὴν χρυσὴν τράπεζαν πάντοτε Ἀνθύπατοι καὶ Πατρικοί, μετὰ τοῦ Δομῆστικοῦ τῶν Νομίων, καὶ τοῦ Κόμητος τῶν τειχῶν (φρουρίου), εἰς δὲ τὰς λοιπὰς οἱ κατώτεροι ἔρχοντες, Τριβῦνοι, Βικάριοι, Δεγατάριοι, Μανδάτορες, Ξεροδόχοι, γηροκῆμοι (διευθύνται τῶν ξενῶνων καὶ γηροκομείων), Χαρτουλάριοι τῶν εὐαγῶν οἰκῶν, Ἀρχίατροι, καὶ Διαιτᾶριοι τοῦ μεγάλου Παλατίου καὶ τῆς Δάφνης.

Τὴν ἐνδεκάτην τὸ κλητώριον ἐτελεῖτο, οὐχὶ πλέον ἐν τῷ Ἐξάερον τῶν Ἀκουσίτων, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρα ἐν τῷ περιβλήπτῳ τρικλίῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καλουμένου, πλὴν τῶν συνήθων, τῶν Πραιποσίτων, Βύνοῦχων, Πρωτοσπαθαρίων, Πριμικληρίων, Ὀπτιαρίων, Μαγλαβιτῶν, Κομῆτων τοῦ Ἀριθμοῦ καὶ Κεντάρων.

Καὶ τέλος ἡ δωδεκάτη ἁγία ἡμέρα τῶν Φάτων εἰσήγε ξένην τινα καὶ περιβλεπτόν λαμπροφῶριαν, θαυμαστὴ δὲ καὶ πανάγαστος ἐτελεῖτο ἡ δεξιῶσις τῆς βασιλικῆς ἐστίασεως, ἥτις, εἰκονίζουσα μυστικῶς τὴν διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ ἁγίου βαπτίσματος ἔνωσιν τῶν ἐπιγείων καὶ οὐρανίων ταγμάτων, συνῆγεν εἰς συνεστίασιν τῷ Βασιλεῖ, δίκην ἀγγέλων λευχειμονοῦντας, τοὺς ἱερεῖς τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Καὶ εἰς μὲν τὸ κράμα, τὸ τελοῦμενον ἐν ἁγίᾳ Σοφίᾳ, ἐκαλοῦντο εἰς τὴν τιμιαν βασιλικὴν τράπεζαν δεκατέσσαρες Μεγιστάνες ἐκ τῶν ἀνωτάτων, εἰς δὲ τὴν ἐν λόγῳ ἐστίασιν προσήρχετο πρὸ πάντων ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν λογάδων τῆς ἐκκλησίας, ἦτοι μητροπολιτῶν σὺν τῷ Συγκλήτῳ, ἐν ὅσοις δώδεκα, ἡμικεσμένων τὰς λειτουργικὰς αὐτῶν στολὰς, πλὴν μόνων τῶν ὠμοφορίων. Οὗτοι, ὑπὸ τοῦ Καστροῦ εἰσαγόμενοι, παρεκάθηοντο εἰς τὴν ἀποκοπτὴν τράπεζαν, ἐπὶ θρόνου ἕκαστος ἴδιου. Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἐκαλοῦντο 12 Πρεσβύτεροι τοῦ μεγάλου Παλατίου, ἦτοι τῶν ἐν αὐτῷ κῶν, καὶ 24 τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, 36 Διάκονοι τοῦ Παλατίου, τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ τῆς νέας, ταύτάρημοι Ὑποδιάκονοι, 24 ἀναγνώσται, ἄλλοιῶτόσοι ψάλλται, καὶ 36 παπάδες τοῦ Σκεπέτου τοῦ Πατριάρχου, ἐν συνόλῳ 216. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κατὰ τὸ *μίσσον τῶν δουλικῶν* (εἰσφορᾶν τῶν τραχημάτων) εἰσήγοντο οἱ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας δύο λαμπροὶ Δομῆστικοὶ μετὰ τῶν ψαλλτῶν καὶ τῶν ὄργανων τοῦ Συμφαγίου (τῶν διὰ δημοσίων εἰσφορῶν συντηρουμένων, ἐκ τοῦ: *suffragium*), λευχειμονοῦντες πάντες καὶ τὰ

οιμεία φιλόνικ περιβεβλημένοι. Τοποθετούμενοι δὲ οὗτοι, πῶν τῆ εὐλογίᾳ τοῦ Πατριάρχου, ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου, χοροστατοῦσι πρὸς ἀντίρρουν μελωδίαν. Τούτων δὲ ὑπελθόντων, εἰσηγήσει τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, πατρός τοῦ Πορφυρογέννητου, καὶ πρὸς πλείονα δόξαν τῆς ἐν λόγῳ εὐχαρίας, εἰσήγαγον οἱ τέσσαρες τῆς ἁγίας Σοφίας περιφανεῖς Δομῆστικοί, κατ'ἀλλήλους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τρικλίνου τοποθετούμενοι. Ἐπινεύσει δὲ τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου, ἀπήρχοντο οὗτοι τῆς θεαρέστου αἰνέσεως τῆς ἐξυφανθείσης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοπροβλήτου Βασιλέως Λέοντος, πάντες δὲ οἱ ἀντακείμενοι, ἀκολουθοῦντες τὴν πολυτέχνην τῶν κωνοαρχῶν τούτων χειρονομίαν, ὑποθημαδὸν τότε συνέβαλλον τὸ ἐκ μελισσαγῶν χειλέων σταλάξαν ἱερὸν ἔσμα.

Τοιοῦτον τὸ δωδεκάημερον, ἀλλ' εἶπομεν ἔτι, πλὴν τῶν ἐπισημοτάτων τούτων ἐστιάσεων, ὑπῆρχον ἀναρίθμητοι ἄλλαι, περιεργεῖας δὲ χάριν ἀναφέρωμεν πεπῶντι καλῶς μόνως τὰς μετὰ τῶν Χριστουγεννῶν καὶ τοῦ Πάσχα μεσολαβοῦσας. Καὶ δὴ ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τῶν Φώτων ἐτελεῖτο ἕτερα μεθεόρτιος δεξιῶσις μετὰ σαξίμου, ἥτις εἰσήγεν ἰδιόβροχμον αὐθις πραγμάτων κατάστασιν, καθ' ὅσον μετὰ τὸ πέρας τοῦ δεξιμοῦ (τῆς ὑποδοχῆς), οἱ Θεοπροβλήτοι Δεσπότηαι ἐκαθίζοντο εἰς παλῶν ἀντιλήψιν (ἥτοι διένειμον ποικίλας βοηθείας). Ταῦτα δ' ἐπηκολούθει κλητῶριον ἐπὶ ἀποκοπτικῆς τραπέζης ἐν τῷ λαμπροτάτῳ τρικλίῳ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, (σφάλλει ὁ Πορφυρογέννητος τὸν τρικλίνον τούτον ἠκοδόμησεν Ἰουστινιανὸς ὁ ῥινόστητος), εἰς τὸ παρακείμενον καὶ πάλιν, πλὴν ἀπάντων τῶν ὑπὸ καμπάγιον ψίλων Συγκλητικῶν, ἥτοι τῶν Μαγιστρῶν καὶ Ἀνθυπάτων Πατριαίων, οἱ Πρωτοσπαθάριοι, Ἀσηκροῖται, Χερτουλάριοι, Ἰπατοί, Ἀντιγραφεῖς, Σιλεντιάριοι, Βεστίτορες, Ἐπαρχοί, Σκηπτροφόροι, Σιγνοφόροι, Σενατόροι, καὶ λοιποὶ Ἄρχοντες τῶν τεσσάρων ταγμάτων, ἥτοι τῶν Σχολαρίων, Ἐξκουθίτων, Ἰκανάτων καὶ Νομέρων.

Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς τελευτῆς ταύτης ἦν τὸ λεγόμενον σαξίμον, εἶδος ὀρχήσεως, ἐχούσης ὡς ἐξῆς. Παρατιθεμένου τοῦ ὀπτομίνσου, ἐξήρχοντο οἱ Ἀρτοκλίνοι καὶ εἰσήγαγον τοὺς χορευτάς, ἥτοι τοὺς Δεμεστικούς τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Νομέρων, τὸν Ἀἰμαρχον τῶν Βενέτων μετὰ τῆς φατρίας αὐτοῦ, τοὺς Τριβούρους, καὶ τοὺς Βικαρίους. Μόλις δ' εἰσχωρήσαντες ἐνδοθεν τοῦ βήλου (τοῦ παραπετάσματος), ἐπὶ ἤρχοντο τοῖς Δεσπότηαις τὸ πολυχρόνιον, ἐνῶ συνῆμα ὁ Δομῆστικός τῶν Σχολῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ὕψου τὸ διδακτικόν (μεμβράναν, περιέχουσαν ἰάμβους ὑμνητικὸς τῶν Ἀνάκτων). Τότε δὲ κατερχόμενος ὁ τῆς τραπέζης (πιθανῶς ὁ Πραιπόσι-

τος), ἐλάμβανεν αὐτὸ καὶ εἶδιδε τῷ Νιψιστιανῶ (τῷ κρατοῦντι τὸ νεφέστιον ἢ χειροβόζεστον, ἥτοι τὴν λεκάνην καὶ τὸν πρόχρον τοῦ Ἀνακτος), ἐνῶ συνῆμα πρὸς ἢ φατρία ἐψάλλε χαιρετισμόν, ὃν παραλείπομεν. Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ τῆς τραπέζης ἐξέτεινε τὴν δεξιάν χεῖρα, τοὺς δακτύλους ἀκτινοειδῶς διαπτέλλων, καὶ πάλιν βωτρυδὸν συπτέλλων, τότε δὲ κατήρχοντο τοῦ χοροῦ οἱ προμνησθέντες Δομῆστικοὶ μετὰ τῶν Δημάρχων, τῶν Τριβούρων, τῶν Βικαρίων καὶ τῶν δημοτῶν, ποιῶντες τρεῖς τὸν κύκλον τῆς ἀποκοπτικῆς τραπέζης, μεθ' ἢ ἴσταντο ἀντικρῦ τῶν Δεσποτῶν, καὶ προέβαινον εἰς ἀκτολογία (χαιρετισμούς, οὓς ἀπήγγελλον οἱ Κράκται καὶ ἐπανελάμβανεν ὁ λαός), ἣν ἐπίσης παραλείπομεν. Μεθ' ἢ κατήρχετο αὐθις ὁ τῆς τραπέζης μετὰ τοῦ ἀποκοπιῶ (μεταξίνου σάκκου περιέχοντος χρήματα), βασταζομένου ὑπὸ Ἀρτοκλίνου, ὅπερ ἐπέδιδεν εἰς τὸν Δομῆστικόν. Ἐπὶ τῇ βασιλικῇ ταύτῃ μεγαλοδωρίᾳ προσεκύουν πάντες, καὶ ἔδοντες νέους πολυχρονισμούς, ἀπεσύροντο. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ οἱ Τριβούροι καὶ Βικαρίοι ἔφερον χρυσοσήμεντα διακοπτικὰ κοντομάνικα, βένετὰ τε καὶ λευκά, καὶ ποδοψέλια (χρυσοὺς κροίκους περὶ τὰ σφυρά) εἰς τοὺς πόδας, ἐνῶ συνῆμα ἐβάσταζον τὰ λεγόμενα φεργία (δικανίκια ἔχοντα ὡς λαβὴν μνησίκων, ἥτοι ἡμισέληνον). Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ σαξίμον τούτο ἐτελεῖτο δεύτερον ὑπὸ τῆς φατρίας τῶν Πρασινῶν, πρὸς ἣν συνέπραττον οἱ Δομῆστικοὶ τῶν Ἐξκουθίτων καὶ τῶν τειχέων, ἀπαράλλακτον τῷ προηγηθέντι, μετὰ τῆς διαφοράς ὅτι τῆς φατρίας ταύτης οἱ Τριβούροι καὶ Βικαρίοι ἔφερον τὰ χρυσοσήμεντα κοντομάνικα πράσινα τε καὶ ῥοῦβια (ἑρυθρά). Ταῦτα ἐνθυμίζουσι τὴν ἀρχαίαν πυρόριχον, ἐσχάτον δὲ λείψανον ἀπέμεινεν ἡμῖν τὸ: « Ἡσαίᾳ χόρευε. »

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἤγετο ἀγῶν ἱππικός, μεθ' ἢ ἐτελεῖτο κλητῶριον ἐν τῷ τρικλίῳ τῶν Καθισμάτων (ἥτοι εὐρισκόμενον ἐν τῷ Μεγάλῳ τοῦ Καθισματος, ὅθεν οἱ Ἀνακτες εἰθεῶντο τὰ ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ). Ἐκαλοῦντο δ' εἰς αὐτὸ πλείστοι ὅσοι πάλιν Ἄρχοντες, ἐν οἷς ὁ Ἀκτάριος, ὁ Δεικπογράφος (δεχόμενος τὰς ἀναφοράς) καὶ οἱ Πρασπτάται τοῦ ἡλιακοῦ (ἐπιμεληταὶ τοῦ Ὀρολογίου).

Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς Ἰταπαντῆς ἐτελεῖτο λαμπρὰ προέλευσις ἐν Βλαχέρναις, καὶ μετ' αὐτὴν βασιλικὸν κλητῶριον εἰς τὸν περιεβλεπτον τρικλίνον Ὁμοειδῶν, καλουμένων τῶν πραιτευόντων Μαγιστῶνων. (Ἐπιταὶ συνέχεια). ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Νὰ εἶνε τις ἀπλοῦς, γὰ εἶνε ἀγαθός, φαίνεται τὸσον εὐκόλον καὶ εἶνε τόσον σπάνιον.

ΠΟΘΕΝ ΚΥΡΙΩΣ ΠΗΓΑΖΟΥΣΙΝ ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Καὶ εἰς τοὺς πλείους ἀκόμη χρόνους οἱ φρονίμοι καὶ νοσηροὶ ἰατροὶ ἠπόρευον πᾶς πολυλίκης βλάβει τραύματα, καθ' ἣ ὅσα καὶ κρέατα ἤσαν συντετριμμένα, ἐθεραπεύοντο ταχέως καὶ καλῶς, ἡσάκις δὲν ἦτο βεβλαμμένον τὸ ὑπὲρ αὐτὰ δέρμα. Ἐπισταύετο γενικῶς, ὅτι ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀέρος προκαλεῖ τὴν σήψιν πνεύματος καὶ καθίστα τὰς πληγὰς δυσώδεις καὶ πυορροούσας.

Ἄλλ' ὁ Παστέρ, καὶ ὁ Λίστερ ἀπέδειξαν ὅτι οὐδαμῶς βλάπτει ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀέρος καὶ ὅτι μόνον τὰ ἐν αὐτῇ εὐρισκόμενα βακτηρίδια προκαλοῦν σήψιν καὶ ἀποσύνθεσιν. Ὄταν ἐπιδῶμεν τὰς πληγὰς διὰ καθαροῦ βάλανου, ὁ ἀὴρ εἰσχωρεῖ βεβαίως δι' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἡμῶς πρώτον ἀφῆση εἰς τὸν βλάβη τὸν κονιορτὸν του, τὸ μόνον ἐπιβλαπτὲς στοιχείον του.

Ἀφ' οὗ χρόνου γνωρίζομεν πλέον αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἀφ' οὗ χρόνου κατορθοῦμεν ν' ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὰς πληγὰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν κονιορτὸν, τὰ βακτηρίδια, ἢ νὰ τὰ καθιστώμεν ἀβλαβῆ διὰ τοῦ φανικοῦ ὀξέος καὶ διὰ τῶν ἄλλων ἀντισηπτικῶν ὑλῶν, ἥλλαξεν ὅλος ὁ ὄψις τῶν πραγμάτων, ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἰδίᾳ, ὅπου τὰ βακτηρίδια εἶνε πολυαριθμότερα. Ἄλλοτε τὰ νοσοκομεία ἦσαν τόποι ἐπιφοβοί. Νοσοὶ καὶ ἀκακίαι ἀνδρες, προσερχόμενοι μετ' ἀσημάτων τραυματίων, ἀπέβλησκον ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἔνεκα κακοήθους τραυματικῆς πυρετοῦ, ἢ ἔνεκα γαγγραινώδους πυορροίας τῶν πληγῶν των. Τανῦν καὶ αἱ βαρύτεραι τῶν πληγῶν θεραπεύονται ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως. Ἀφ' οὗ γνωρίζομεν τὸ αἴτιον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πυορροίας ἐφόνευεν ἄλλοτε τόσους τραυματίας, τῶρα προσπαθοῦμεν ν' ἀπομακρύνωμεν τὰ βακτηρίδια τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ κονιορτοῦ, ἢ, εἴν τοῦτο ἀδύνατον, νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὴν ἐνέργειάν των. Καθ' ὅλας τὰς ἐγχειρήσεις οἱ τε ἰατροὶ καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν καθαρῶν ἐπιμελῶς τὰς χεῖρας των, ἐνδύνονται νέαι καὶ καθάραι φορέματα τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης τῶν ἐγχειρήσεων κατασκευάζονται ἐξ ὑέλου καὶ σιδήρου, οἱ τοῖχοι καὶ τὸ δάπεδον εἶνε λεῖον, διὰ νὰ μὴ ἐπιβάληται που εὐκόλως ὁ κονιορτός. Οἱ ἐγγίζοντες τὴν πληγὴν δακτυλοὶ πρέπει νὰ εἶνε καθαρῶτατοι, ὅλα δὲ τὰ εργαλεῖα δέον νὰ βράζονται πρότερον ἐν διαλύσει φανικοῦ ὀξέος ὡς ἐπὶ τοῖς ἐκατόν.

Θὰ σκεφθῆτε ἴσως τῶρα ὅτι καὶ ἄλλοτε, ὅτε ἠγνοοῦντο τὰ βακτηρίδια, ἐθεραπεύοντο ἐνίοτε ταχέως καὶ καλῶς καὶ αὐταὶ αἱ βαρύτεραι τῶν

πληγῶν. Εἰς τὴν ἐνστασιν ὁρῶν ταύτην εὐκόλως δύναται ν' ἀπαντήσῃ ἡ ἐπιστήμη. Δὲν ἀγνοεῖται πλέον ὅτι ὅλος ὁ ἀὴρ βρέθει βακτηριδίων καὶ ὅτι ἐν ἐκάστῃ αὐτοῦ λίτρᾳ περιέπτανται τοὺς δακτύλους 5-10 τοιοῦτοι ἐπικινδύνοὶ μύκητες. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ἀφ' οὗ ὅπου ὑπάρχει ὁ κόσμος εἰς πᾶσαν πληγὴν πάντοτε εἰσχωρεῖσαν βακτηρίδια. Τώρα σὰς ἐνθυμίζω καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνεφερα ἀνωτέρω. Ἐὰν δηλαδὴ ὁ ὀργανισμὸς εἶνε ὑγιής, εἴν εἶνε κανονικαὶ καὶ ὑγιεῖς αἱ λευκομακτώδεις ἐνώσεις τοῦ αἵματος καὶ τῶν χυμῶν καὶ δὲν εἶνε πᾶρα πολλὰ τὰ εἰσδύσαντα βακτηρίδια, καμμία δὲν ἐπέρχεται ἐξ αὐτῶν βλάβη, διότι τὸ ὑγιὲς λεύκωμα, τὸ ὑγιὲς αἷμα δὲν δίδει τροφήν εἰς τὰ βακτηρίδια. Ὅσοι μάλλον σερπηψία ἢ φευστὴ ὄλη, τῶσι μᾶλλον προκίπτουν καὶ αὐξάνουν τὰ μικροβία. Καθῶς ὁ ὑγιὲς στόμαχος γονεύει τὸν γαστρικὸν μύκητα, οὕτω καὶ τὸ καλὸν λεύκωμα θανατῶνει τὰ εἰς τὴν πληγὴν εἰσπετάσαντα βακτηρίδια.

Ἐπειδὴ ἡμῶς δὲν γνωρίζομεν πάντοτε, ἄν τὸ αἷμα καὶ αἱ ἐνώσεις του εἶνε ὑγιεῖς, ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰμεθα πάντοτε προσεκτικοὶ, καθαροὶ καὶ ν' ἀπολυμαζίνωμεν τὰ περὶ ἡμᾶς καλῶς.

Ἐπιθυμοῦμεν ἤδη νὰ προσθέσω βραχέα τινὰ καὶ περὶ τινος ἄλλης λίαν συχνῆς μισματικῆς ἀσθενείας, διότι αὕτη εἶνε ἡ κυριώτερα νόσος τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν καὶ στέλλει τὰ περισσότερα θύματα εἰς τὸν τάφον. Ἡ νόσος αὕτη λέγεται φυματίωσις. Μέχρις ἐσχάτων ἡ φυματίωσις δὲν ἐθεωρεῖτο μισματικὴ. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀσθένεια παρήγετο διὰ βακτηριδίων, ὡς ὅπου ὁ παθολόγος Κόχ ἐν Βερολίῳ ἀνεκάλυψε τὸν βασίλλον τῆς φυματίωσεως, ὁ ὁποῖος ὅλα τὰ ὄργανα, ὅπου ἄν ἤθελεν εἰσχωρήσῃ, τὸν ὀφθαλμόν, τὸ οὖς, τὸν πνεύμονα, τὸ ἔντερον, τὰ ὀστά, τὸ δέρμα, καθιστᾷ ἀσθενῆ, τὰ καταστρέφει καὶ φθείρει τοὺς ὑγιεῖς ἰστούς.

Ἄλλοτε ὑπὸ τὴν λέξιν φυματίωσιν ἐνόουν τὴν φθίσην. Τώρα εἶνε γνωστὸν, ὅτι εἶνε μὲν ὁ πνεύμων τὸ συγγότατα προσβαλλόμενον ὄργανον, ἐν τούτοις καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ὄργανα δύνανται νὰ καταστραφῶσι καὶ νὰ φθαρῶσιν ὑπο τοῦ φυματιώδους μύκητος.

Ἡ φυματίωσις ἄρα εἶνε κυρίως ἀσθένεια μισματικὴ. Διὰ νὰ γεννηθῇ ἀνάγκη νὰ εἰσδύσων εἰς τὸ σῶμα οἱ βασίλλοι οἱ φυματιώδεις.

Ὁ πνεύμων εἶνε πολλαπλῶς προδιαθεμιένος εἰς τούτο. Δύναται νὰ εἶνε προδιαθεμιένος, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, καὶ ἐκ γενετῆς.

Ὄταν δηλαδὴ τὸ παιδίον κληρονομῇ παρὰ τοῦ πατρὸς τὸ συμπεπισμένον καὶ στενὸν στήθος, ἢ ὅταν γεννᾶται μὲ τοιοῦτο στήθος, χωρὶς νὰ τὸ κληρονομήσῃ παρὰ τῶν γονέων, λέγομεν ὅτι τὸ παιδίον τούτο ἔχει προδιάθεσιν πρὸς τὴν φυματίωσιν, διότι τὸ στενὸν στήθος ἐμποδίζει

γείλετε εἰς τὴν Μαίρη. Εἰς τὰς εἴκοσι τοῦ μηνὸς θὰ ἦμεθα ἐκεῖ καὶ εὐθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφὴν σας καὶ θὰ τῆς εἰπῶ ὅ,τι μοῦ εἶπητε.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαίρης ἐν ἀρχῇ συγκεχυμένη πρὸ τῆς πριγκίπισσας ἤρχισε νὰ ζητῇ συγγνώμην διὰ τὴν χθελιστὴν προπέταιάν της· ἀναρρονηθεῖσα ὁμῶς ἐκ τῆς τόσῃς προσηθείας τῆς ὑψηλῆς δεσποίνης:

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶνε τόσο ἀγαθὴ, λέγει, ὥστε θὰ τολμήσω νὰ παρακωλύσω κατὰ ἀκόμην νὰ εἰπῇ εἰς τὴν Μαίρην ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ τῆς στείλω τὴν μικρὰν μου Ἐλισάβετ, διότι δὲν εὐρήκα κατάλληλον πρόσωπον νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ ταξεῖδι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πριγκίπισσα ἐζήτησεν ἐξηγήσεις περὶ τούτου, διηγήθη ὅτι ὑπανδρεύθη καὶ ἐχάρησε πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἔχει δὲ πέντε τέκνα. Ἡ Μαίρη δὲ ἀφ' ἑτέρου εἶνε ἀτεκνος, ἐπομένως ἐζήτησεν ἵνα υἱοθετήσῃ ἐν ἑκ τῶν τέκνων τῆς ἀδελφῆς, τὴν πανταετῆ Ἐλισάβετ.

— Καὶ τάχα δὲν ἔχετε τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ὥστε νὰ μοῦ δώσητε τὴν μικρὰν Ἐλισάβετ; εἶπε μετὰ τὴν ἑρώτησιν ἡ Βικτωρία. Πηγαίνετε, ἐτοιμάσατέ τὴν διὰ τὸ ταξεῖδι καὶ εἰς τὰς δεκαοκτὼ τοῦ μηνὸς φέρετέ τὴν ἐδῶ εἰς τὸ παλάτι.

Ὁὕτω καὶ ἐγένετο ἡ Ἐλισάβετ ἐταξιδεύσασα ἐν αὐτῇ τῇ βασιλικῇ θαλαμηγῷ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεινον προστασίαν καὶ ἐπιτήρησιν τῆς τότε πριγκίπισσας Βικτωρίας. Καὶ ἦτο κορασίς συμπαθεινὰ καὶ ἐτοιμολόγος τέρψασα διὰ τῆς παιδικῆς τῆς χάριτος τὸ πριγκιπικὸν ζεῦγος κατὰ τὸν διάπλου. Εἰς δὲ ἐκ τῶν παιδικῶν τῆς λόγων πρὸς τὴν πριγκίπισσαν ἔμεινε καὶ ἀνεφέρτεο καὶ ἐπὶ πολὺ κατόπιν ἐν τῇ Αὐλῇ:

— Ὑψηλοτάτη, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενοχωρησθε· ἡμπορεῖτε ἐλεύθερα νὰ μ' ἐρωτᾶτε ὅ,τι θέλετε νὰ μάθετε τίποτε.

Ἡ ΜΥΘΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Ἡ μύθη τοῦ διαδόχου τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σκεπτοῦ κατόχου αὐτῆς ἐγένετο ἀσχετῶς αἰτία περιεργότητος δίκης ἐν Λονδίνο: Ἐργοστασιάρχης ἀλεξιβροχίων παρήγγειλε εἰς σχεδιαστὴν νὰ ζωγραφίσῃ τὰ πρόσωπα τοῦ πρίγκιπος καὶ τῆς πριγκίπισσας τῆς Οὐαλλίας, ὅπως χρησιμοποιοῦσιν ἐπὶ ξύλου γλυπτόμενα ὡς λαοὶ εἰς νέον εἶδος ἀλεξιβροχίων τελειοποιημένων διὰ προνομιούχου μηχανήματος. Τὸ τίμημα τοῦ σχεδίου ὤρισθη εἰς δέκα λίρας. Ὁ τεχνίτης κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν ἔσπευεν αὐτό, ἀλλ' ὁ ἐργοστασιάρχης ἠρνήθη νὰ τὸ δεχθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὄψις τοῦ πρίγκιπος οὐδ' ὅλως ὁμοιάζει διότι ἡ μύθη αὐτοῦ ἦτο μεγάλη ἐν τῷ σχεδίῳ καὶ χονδροειδής. Ὁ τεχνίτης ἐνήγαγε τὸν ἐργοστασιάρχην ἀπαιτῶν τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν. Μάρτυρες δ' ἐξ ἄλλου προσήχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐργοστασιάρχου ὅπως μαρτυρήσωσιν ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας δὲν ἔχει οὐτὲ μεγάλην οὐτὲ χονδρὴν ῥίνα. Ἐν ταύταις τὸ δικαστήριον οὐχὶ τόσο ἀδρῶς φερόμενον πρὸς τὸν υἱὸν τῆς χαριτοδρόμου ἀνάσσης ἔκρινε ὅτι δίκαιον ἔχει ὁ σχεδιαστὴς καὶ κατεδίκασε τὸν ἐργοστασιάρχην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δέκα λιρῶν καὶ τῶν ἐξόδων τῆς δίκης.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

οἱ ὑπερβαίνει!

— Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, κουφάθηρες καὶ δὲν ἀκούεις; μισὴ ὥρα κτυπᾷ τὸ κουδούνι.

— Ἀκούσα τὸ κουδούνι, ἔαφεντικὸ, μὰ, ἐπειδὴ καὶ χτυποῦσατε τόση ὥρα, ἔλεγα πῶς τὸ κάνατε γιὰ χάρι.

Πρωτοφανὲς σφάλμα.

Ἱστορικόν.

Ἐν τινὶ γάμῳ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαμηλιῶν εὐχῶν, ὁ ἱερεὺς ἀρχεταί τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου, Διφνῆς φθίσας σχεδὸν εἰς τὸ τέλος παθεῖ καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρευρισκομένους:

— Ἐκαμὰ λάθος! δὲν εἶνε αὐτό.

Καὶ ἀρχεταί τῆς ἀναγνώσεως ἄλλου εὐαγγελίου.

Ἄνευ ἀξίας.

— Τί εἶνε αὐτό, κανένα χαρτὶ ἀξίας;

— Δὲν ἔχει καμμιά ἀξία· εἶνε γιὰ πέταμμα.

— Μὰ τί εἶνε λοιπὸν; βλέπω χαρτόσημον.

— Τὸ προικοσύμφωνόν μου, ἀδελφέ!

Μεταξὺ γυναικῶν.

— Πάντοτε νεώτερη τὴν κάνεις τὴν Μαρίαν· δὲν εἶνε ὅσο τὴν λές.

— Σὲ βεβαιῶ! τὸ ἔξέρω πολὺ καλά—εἴμεθα συνομηλικές.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΠΑΣΜΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΩΝΙΑΣ

Ἐγγίζει ὁ ἀπρίλιος, ὁ μὴν τῶν ῥόδων. Ἐπὶ τούτῳ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δρέψωσιν ἄφθονα καὶ πλήρη ζωῆς ῥόδα ἐκ τοῦ κήπου των ἄς κάμωσι χρῆσιν τοῦ ἐξῆς λιπάσματος διὰ τὰς ῥοδωνιάς. Ἄς θέσωσιν ἐντός παλαιοῦ σάκκου λινοῦ ἢ κανναβίνου κα πνιάν ἢ ἀποξέσωσιν ἐκ τῶν καπνοδόχων ἄς δέσωσι τὸ στόμιον τοῦ σάκκου καὶ ἄς βυθίσωσιν αὐτὸν ἐντός δοχείου πλήρους ὕδατος. Τὸ ὕδωρ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ λάβῃ τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου καὶ τότε εἶνε ἀρκούντως λιπαρὸν ὅπως γείνη χρῆσις αὐτοῦ. Ἀνοίγεται μικρὸς λάκκος περὶ τὴν ῥίζαν ἐκάστης ῥοδωνιάς καὶ ῥίπτεται ἐν αὐτῷ ἄφθονόν τὸ λιπάσμα, ἕως οὗ κορεσθῇ τὸ χῶμα καὶ δὲν ἀπορροφᾷ πλείοτερον. Τοῦ λιπάσματος τούτου χρῆσις ἀνάγκη νὰ γείνη ἀκριβῶς κατὰ μάρτυρον, ὅπως ἐξασφαλισθῇ καὶ βλάστησις καὶ ἀνοῆσις θαλερωτάτη.

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΑ

Ἐπάρχει ἰδέα ὅτι πετρέλαιον ἀναφλεχθὲν σθένεται ὡς ἐκ θαύματος διὰ τοῦ γάλακτος. Ἡ δοκιμὴ εὐκόλος.